

Sygn. akt II CSK 716/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej w W. V Oddziału w Ł.
przeciwko B. S. i K. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z naruszenia zasady kontradiktoryjności i prekluzji dowodowej przez Sąd Apelacyjny, jak i z naruszenia przepisów prawa materialnego, a jedynym przepisem, jaki w tym kontekście wymienili jest art. 124 § 2 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił nadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego nią orzeczenia nie potwierdza tezy pozwanych o oczywistej zasadności ich skargi w znaczeniu przytoczonym wyżej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani nie zawarli przekonującego wyводу wskazującego na oczywiste uchybienia Sądu drugiej instancji przy rozpoznawaniu sprawy, które miały doprowadzić do wydania wadliwego orzeczenia. Szeroką w tym zakresie argumentację zawiera uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej. Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy nie zajmuje się jednak ich merytoryczną oceną, bo byłoby to równoznaczne z przystąpieniem do rozpoznania sprawy.

Trzeba zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, z jakiej przyczyny uzupełnił postępowanie dowodowe w sprawie, przy wykorzystaniu możliwości, jakie tworzy art. 381 k.p.c. Wskazał też na zakres zarzutów, jakimi pozwani bronili się w toku postępowania, co wymagało adekwatnej reakcji powoda, ale i samego Sądu, zobowiązanego do prawidłowego zastosowania prawa materialnego w sprawie. Sąd Apelacyjny objaśnił zatem,

dlaczego podjął kwestionowane obecnie przez pozwanych działania. To, że pozwani aktualnie twierdzą, iż zakresem zarzutu przedawnienia, jaki zgłosili po zapoznaniu się z pozwem były objęte nie tylko należności główne, ale i odsetkowe, nie jest dostatecznym argumentem za podważeniem sposobu wyłożenia ich oświadczeń przez Sąd.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

aj